

Lov og Evangelium

Nr. 9

NOVEMBER 2011

47. årgang

Foto: Kristian Gangaas

*«Ved tro skjønner vi at verden er skapt
ved Guds ord.» Heb 11:3a*

*«Alt er det skapt ved ham og til ham.»
Kol 1:16b*

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved formann Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14/412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175, 3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50/901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13B, 3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05/ 915 58 562 – E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Tenk om Bibelen har rett?

Tenk om Bibelen har rett i at det finnes bare én sann Gud, og at Han snart skal «komme igjen for å dømme levende og døde»? Stilt overfor dette spørsmålet må mennesket skjelve.

Det står skrevet i Guds eget ord – Den Hellige Skrift:

«I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden» (1Mos 1:1). «Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem» (1:27). «Alt er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys» (Joh 1:3-4).

Tenk om det er sant?

Verden ble til ved Guds skapelse. Mennesket ble skapt til å leve i samfunn med ham – i hans lys. Men menneskeheden valgte å gå sin egen vei – i mørke.

Gud vil at mann og kvinne skal gifte seg og leve sammen i livslangt ekteskap. Selvbestemt abort er å ta liv. Homofilt samliv er synd. Hva om Bibelen har rett?

Alle mennesker har behov for å stole på noe. De fleste har valgt å stole på seg selv. Men hva er mennesket å stole på når sykdom og store prøvelser kommer? Når hav og brenninger bruser, eller når jordskjelv og storm ryster oss, hva skal mennesket da sette sin lit til? En dag vil døden innhente deg, hvordan vil det gå da?

Tenk om Bibelen har rett?

«Den som ikke er med meg, er imot meg» (Mat 12:30), sier Jesus.

Ingar Gangås

Det ble morgen tredje dagen

Av Hans Erik Nissen

«Og det ble aften, og det ble morgen, tredje dagen.» 1Mos 1:13

Bibelen er en forunderlig bok! Den har en dyp sammenheng fra begynnelse til slutt.

Hver enkelt skapelsesdag avsluttes med ordene: det ble aften, og det ble morgen. Det står også om tredje dagen, og den betyr noe særlig for hvert eneste Guds barn. Du kan ikke lese uttrykket uten å tenke på ham som oppsto på den tredje dag. Med ham ble det morgen – og hvilken morgen! Da sto frelses-solen opp for aldri mer å gå ned. Gud hjelper sine hellige, når morgenen bryter frem, og da kommer han først og fremst til dem med frelseshjelp. Den strøm og de bekker som gleder Guds by, utgår fra ham som rekker oss livets vann. Det betyr at han gir oss sitt eget liv.

Det gjør han tredje dagen. Den dagen oppsto Jesus til din rettferdig-gjørelse. Selv på de mørkeste dagene, og selv over dine dypeste fall, og inn i din største hjelpeløshet, gjelder det:

Lammet er ditt lys, og det lyset kan ingen slukke. Bli nå der! La det skinne inn over din forpinte sjel! Det er Frelseren som kommer med den skinnende rene bryllupsdrakt til deg på den tredje dagen, på din oppstandelsesdag. Og den dagen er det *nå* – og den dagen tar aldri slutt!

Fra avisen «Dagen»

Årets bibelskoleelever

På side 20 i bladet er elevene på Fossnes presentert. Vær med og be om at året må bli til velsignelse, og at Den Hellige Ånd får gjøre sin gjerning ved Ordet.

Carl Olof Rosenius skriver i «Veiledning til fred»: «*Tar du til deg Ordet, så tar du til deg Kristus. For i samme øyeblikk ordet om Kristus får slippe inn i hjertet ditt, da har du også Kristus med hele hans fullbrakte verk, ja, alt som dette Ordet inneholder*».

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, oktober 2011

Det ble morgen tredje dagen. Av Hans Erik Nissen	side 3
Skaperordningene. Av Per Bergene Holm	side 4
Vil vi ha vekkjing? Av Ragnar Opstad	side 5
Den sanne omvendelse. Av Carl Olof Rosenius	side 8
Hjem fra Kina (II). Av Ingar Gangås	side 10
Av tro – til tro. Av Marcus Söderberg	side 14
I Jesu fotspor. Av Per Bergene Holm	side 16
Elevene ved Bibelskolen på Fossnes 2011	side 20

Skaperordningene

Av Per Bergene Holm

Guds skaperverk er preget av orden og struktur. Lys og mørke, dag og natt, sol og måne, luft og vann osv. Alt har sin bestemte plass, funksjon og hensikt.

Slik fisken er bestemt til å leve i havet og fuglen i luften, slik er mennesket bestemt til å leve i pakt med Guds ordninger for menneskelivet. Alt annet er «mot naturen». Å sette seg ut over Guds skaperordninger er ikke bare til skade og ulykke, men det er også opprør mot Gud og nedkaller Guds vrede over menneskene: «Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert til søtt og søtt til bittert!» (Jes 5:20).

Vår kultur er mer enn noen gang tidligere preget av opprør mot Guds skaperordninger. Den første rockeslageren «Rock around the clock» er et opprør mot autoriteter, foreldre, lærere og andre som vil at de unge skal underordne seg bud, regler, plikter, konvensjoner, døgnrytme osv. Dypest sett er det et opprør mot Gud. For det er Gud som har gitt menneskene dagen til å arbeide, natten til å hvile og sove, som har innsatt foreldremyndighet, øvrighet osv. Gudsopprøret i rockeslageren markeres gjennom bruddet med den naturlige rytmen i musikken. Ungdomsopprøret presset fram aksept for opprør mot det naturlige, mot autoriteter og Gud.

Mennesket er skapt med kjønn, mannlig og kvinnelig, skapt til ekteskap hvor mann og kvinne har hver sin funksjon og oppgave, bestemt til å leve i tjenende kjærlighet til hverandre, utfylle hverandre og være til hjelp for hverandre. Sammen skal mann og kvinne oppfylle Guds hensikt med mennesket. Men ifølge feminismen skal kjønnsforskjellen utviskes, kvinnen leve som mannen og mannen som kvinnen, begge skal gjøre opprør mot sin kjønnsidentitet, til skade og ødeleggelse for hverandre, barn og samfunn.

Homofilien er en naturlig følge av feminismen, for der mannens og kvinnens ulike funksjoner motarbeides, der fornektet kjønns-polariteten. Man vil ikke være mann eller kvinne, vil ikke innordne seg Guds skaperordning, men vil leve i opprør mot den. Homofilien innebærer en total fornektelse av Guds skaperordning.

Selv et barn forstår det naturstridige i feminismen og homofilien, og likevel skal det i dag ikke bare aksepteres, men lovprises og velsignes. Ja, prester og biskoper tror de kan nedbe Guds velsignelse over et bevisst opprør mot Guds egne ordninger! Det eneste de kan, er imidlertid å nedkalle Guds vrede fra himmelen! (Rom 1:18ff).

«Men vi som hører dagen til, la oss være edrue» (1 Tes 5:8).

L&E

Vil vi ha vekking?

Av Ragnar Opstad

I Guds lys

Om vi vil ha vekking? Eit merkeleg spørsmål, kanskje. Det er vel ikkje mange kristne forsamlingar eller enkeltkristne som ikkje ber om at Herren må senda vekking. Då tenkjer vi gjerne at dette er noko som gjeld dei ufrelste. Det er det, men vekking er noko meir, noko som grip inn i ditt og mitt liv. Sann vekking er å koma inn i Guds lys med sitt liv.

Då profeten Daniel kom inn i dette lyset, bad han mellom anna slik: «Vi har synda og bore oss ille åt, vore gudslause og trassige. Vi har vike av frå boda dine og lovene dine» (Dan 9:5).

Så kan vi overføra det til oss:

«Vi har synda...». «Vi», det er først og fremst meg og deg som høyrer Herren til. Det er alle oss som ber kristennamnet. Dersom dette skulle vera sant om oss, bør ikkje vekkinga byrja med meg og deg då? Eller står det betre til med oss enn med Daniel? Det skulle vel ikkje vera noko i mitt eller ditt liv vi må omvenda oss frå? Eitt eller anna som Den Heilage Ande peikar på? Tida vår, kven styrer den? Kva ser vi, kva les vi? Kva tankar hyser du i ditt hjarta? Har du tenkt deg til himmelen, er det ikkje nok at du ser di synd; du må også venda deg frå ho (Ord 28:13).

Gjestingstid

Vekking er ei spesiell nåde- og gjestingstid frå Herren, til ransaking,

oppvekkjing, frelse og fornying. Då kjem spørsmålet til oss som til Adam og Eva: «Kvar er du?» «Kva har du gjort?»

Då Kong Josia fekk høyra opplese Lovboka (dei fem Mosebøkene), reiv han sund kleda sine. Han let seg døma av Guds ord og kom inn i vekking. Kvifor har Guds ord så lite av same verknaden i dag? Kan det vera at vi helst berre vil høyra evangeliet, medan vi fort fer forbi det som er gjeve oss til formaning, tuktt og sjølvransaking.

Vekkinga i Efesus

I boka «Gullkristne», skriv Andreas Fibiger:

«I Efesus ble vekkingen kjent og merket først og fremst innenfor Guds barns egen krets. Slik vil det alltid være, for *'dommen skal begynne med Guds hus'* (1Pet 4:17). Den beste gradmåler for styrken av en vekking er å lodde dens makt blant de hellige. Jo dypere den går, desto videre ut vil den nå, og desto større er også garantien for at den vil holde. Det viste seg også her i Efesus, *'mange av dem som var kommet til troen, kom og bekjente og fortalte om sine gjerninger'*».

Som Fibiger framstiller det her, forstår eg det slik at desse som kom og bekjente, var *frå før* bekjennande kristne, som no på nytt – eller for første gong kom inn i Guds lys med sitt liv.→

Se på himmelens fugler!

Martin Luther sa en gang: «Jeg har en læremester som jeg synes bedre om enn noen annen her på jorden.

Det er min lille tamme bokfink.

Hver dag legger jeg brødsmuler ut til den på vindusbrettet. Når den er sulten, hopper den ned på brettet og spiser seg god og mett. Etterpå flyr den opp i et tre like ved

og triller og synger. Den vil på den måten takke og prise sin skaper. Om kvelden putter den det lille hodet sitt under vingen og sover trygt uten bekymring for morgendagen.

Den er min læremester».

*Fra «300 fortellinger»
av Mia Hallesby,
Indremisjonsforlaget, 1946*

Ein kan godt ha blitt ein bekjennande kristen utan å ha kome inn i Guds lys med sitt liv. Eller ein kan ha kome inn i Guds lys – utan enno å ha kome igjennom til liv i Gud.

Vekkjing i Jakobs hus

Det vart også vekkjing i patriarken Jakobs hus. Då måtte dei fram med alle dei framande gudane «som dei hadde hjå seg og ringane dei hadde i øyro, og Jakob grov dei ned...». Dette førde til at «ei redsle frå Gud kom over byane rundt omkring...». Når Guds folk kjem i vekkjing, fell det frykt over dei ufrelste. (Det står meir utførleg om dette i 1Mos 35 – med delvis bakgrunn frå kap. 34.)

Finst det avgudar hjå oss?

I Kol 3:5 les vi: «Så lat då dei jordiske lemene dykkar døy: Hor, ureinskap, syndig lidenskap, vond lyst

og vinnesjuka, som er avgudsdyrking». Lat oss sjå på det siste: «vinnesjuka», avguden «mammon» og pengane «våre». Vi er berre forvaltarar av det Herren har gjeve oss! Ja, vi gjev fast til misjonen, nokre meir, andre mindre. Men kva med det vi har att? Gjer vi som vi vil med det? Korleis forvaltar vi det som er oss betrudd? Skal vi våga å be: «Herre løys meg frå pengane 'mine'». Då anar vi kanskje kor kjær avguden mammon er for oss. Ja, vi ser det nok når det vert påpeika, men vil vi gjera noko med det? Vi skal ikkje berre høyra, men også gjera!

Det er blitt sagt at dei som har mest, gjev minst. Om så er tilfelle, kva kan årsaka vera? Det kan truleg vera godt å ha noko å falla tilbake på i nedgangstider! Det kjennest tryggare å ha avguden mammon i ryggen, enn Gud! Ein treng ikkje eiga så mykje for å få slike tankar. I ein kommentar til 2. brevet til korintarane («Gullgruben»)

skriv Asschenfeldt-Hansen: «Dersom alle velstående blant Guds barn ville gi i forhold til det mange fattige gir, ville gavene til Guds rike mangedobles».

«Då han såg opp, fekk han sjå dei rike leggja gåvene sine i tempelkista. Men han vart og vår ei fattig enkje som la to skjervar i henne. Og han sa: Sanneleg seier eg dykk: Denne fattige enkja har gjeve meir enn alle. For alle dei andre gav av si overflod, men ho gav av sin fattigdom – alt det ho hadde å leva av» (Luk 21:1-5).

Vanskeleg for ein rik å verta frelst

Jesus seier det er vanskeleg for ein rik å verta frelst. «Gå då og sel alt det du eig og gjev det til dei fattige. Då skal du få ein skatt i himmelen. Kom så og fylg meg. Men då den unge mannen hørde det, gjekk han sorgtung bort, for han var svært rik» (Mat 19:21-22). Jesus let han berre gå! Så vanskeleg er det for ein rik å verta frelst!

Jesus seier vidare: «Atter seier eg dykk: Det er lettare for ein kamel å gå gjennom eit nålauga, enn for ein som eig mykje, å koma inn i Guds rike. Då læresveinane hørde det, vart dei reint forstøkte og sa: Kven kan då verta frelst?» (Mat 19:24-25). Men vi vert ikkje forstøkte! No til dags er visst ikkje det noko problem. No kan vi dyrka både Gud og mammon, sjølv om Guds ord seier det ikkje er mogleg å tena to herrar.

I det same stykket frå «Gullgruben» står dette: «De som har sam-

let mye eiendom, skal forstå at Gud har gitt den for at de skal la sin overflod komme dem til gode som trenger det». «Og eg seier dykk: Vinn dykk vener ved den urettferdige mammon, så dei kan ta imot dykk i dei evige bustader når han sviktar» (Luk 16:9). Pengane kan bli omsette til frelste sjeler!

Vil vi ha vekkjing?

Korleis skal vi bli løyste frå synda si makt? Vi må først erkjenne det Herren peikar på i livet vårt. Kor ligg så krafta til å ferdast i samsvar med Guds vilje? Eg trur Paulus peikar på det når han skriv til korintarane. Han oppmodar dei til å gje rikeleg – og avsluttar med desse orda: «Gud vere takk for si useielege gåve!» (2Kor 9:15). Denne gåva er Jesus. «Jesus, det er mer enn meget, at jeg deg til gave fikk» (Sb 524:5a).

Der evangeliet får rom i hjarta, misser synda si makt. Men når det gjeld mammon sitt herredøme over oss, seier Paulus: «Den som sparsamt sår, skal sparsamt hausta. Og den som rikeleg sår, skal hausta med rik velsigning. Kvar ein må gje som han set seg føre i hjarta, *ikkje med ulyst eller av tvang. For Gud elsker ein glad gjevar*» (2Kor 9:6-7).

Vi ber om vekkjing, men vil eg inn i Guds lys med livet mitt? Vil du? Kan henda det er *det* Herren ventar på før han kan bøn høyra oss.

Den sanne omvendelse

Av Carl Olof Rosenius

«Har da altså det som er godt, voldt meg døden? Langt derifra! Men synden gjorde det, for at den skulle vise seg som synd, ved at den benyttet det som er godt til å føre død over meg. Ved budet skulle synden bli overmåte syndig.» Rom 7:13

En sann omvendelse forutsetter en gjennomgripende virkning av loven i hjertet. Denne virkning er så nødvendig at uten den er alt åndelig strev forgjeves. All tro, alt gudfryktig vesen, ja Kristus selv og hans gjerning, blir nytteløs uten den. Den som bare kjenner synden i tanker, ord og gjerninger og bare ser på *den* og arbeider og strider med *den*, når ikke fram til annet enn en avstumpet hykleromvendelse. Får ikke Gud legge lovens krav på hjertet, slik at en kommer i nød for selve naturens dype fordervelse, kan en visstnok omvende seg. Men det blir bare fra en åpenbart verdslig livstil til sin egen rettferdighet. Og så blir en i virkeligheten en fariseer. Ja, selv den som kjenner ondskaperen i sin natur og urenheten og fordervelsen i hjertet, men tar sin tilflukt til årvåkenhet, bønn, strid, forsakelse, og et gudfryktig vesen, og ikke fatter mistillit til alt dette, men stadig håper på seier, selv *han* blir ikke noe annet enn en fariseer. Kommer han ikke til Kristus mens det ennå står så ille til, mens han ennå ikke har vunnet seier, mens han ennå ligger der i all sin elendighet, og søker

nåde, trøst og salighet i Kristus alene, blir han aldri en sann kristen. Enten blir han et gjerningshellig menneske som bedrar seg selv, og stoler på sin innbilte omvendelse og gudsfrykt, eller en utmattet trell som oppgir hele greien og glir tilbake i den gamle sorgløshet. Eller han blir stående i sin fortvilelse og vet verken ut eller inn, men kjenner seg bare aldeles fortapt.

Nå tenker vi ikke på dem som med vilje holder fast på en eller flere vane-synder. Men vi tenker på dem som virkelig søker å gå inn gjennom den trange porten, men ikke er i stand til det. Feilen er at de aldri lar seg si – eller det blir ikke riktig sagt til dem – *hva den sanne omvendelse er*. De er ikke klar over *lovens rette virkning, dens egentlige mål og hensikt*. Tenk om de ville gi akt på Herrens ord! Skriften sier uttrykkelig: Alt hva loven sier, det sier den til den som har loven *for at hver munn skal lukkes og hele verden stå skyldig for Gud*. Loven kom til *for at fallet skulle bli stort*. Men hvor synden ble stor, der ble nåden enda større.

Denne virkning må loven få gjøre i hjertet, hvis omvendelsen skal bli sann. Du skal ikke bli frommere og helligere ved lovens bud. Nei, det kan du bare bli ved ham som døper med Den Hellige Ånd og ild. Ved loven skal du bli skyldig, syndig, ja overmåte syndig. Det må du bli for å kunne ta imot

Harmonien ble brutt

En berømt musiker var dirigent for et stort orkester. En dag holdt han på å innøve et vanskelig og krevende musikkstykke. Foruten orkesteret med de mange instrumenter assisterte et stort kor av sangere.

Under øvelsen hendte det at en musiker som spilte en liten fløyte, tenkte: «I dette brus av toner er det ingen som hører meg. Det gjør verken fra eller til om jeg spiller» – og så holdt han opp.

Men plutselig gjør dirigenten en bevegelse med hånden og stanser

både sangen og orkesteret. «Hvor blir det av fløyten?» sa han og så seg om etter mannen som spilte den.

Med sitt fine øre for musikk hørte den store kunstner øyeblikkelig at tonene fra den lille fløyten manglet. Harmonien var brutt.

Vi har alle en plass å utfylle i Guds rike, men hvor ofte brytes ikke harmonien ved vår utroskap.

Fra «300 fortellinger»

av Mia Hallesby,

Indremisjonsforlaget, 1946

Jesus på rette måte, slik at det kan bli et nytt liv i ditt hjerte. Fantet det en lov som kunne gjøre levende, kom rettferdigheten virkelig av loven. Men da var Jesus død forgiveves.

Loven gjør sin rette virkning bare når den får komme inn i hjertet. Men virker den bare på overflaten, kan du nok bli from i dine gjerninger og i din egen innbilning. Og da blir du, som nettopp sagt, en fariseer. Slik var Paulus før budet kom, før lovens åndelige krav trengte inn i hans samvittighet. Og slik er det med mange såkalte kristne i våre dager. De har det travelt med loven i den tanke at de skal kunne leve et rett liv for Gud bare de tar det alvorlig nok. De påstår at en ikke skal tvile på det, bare vedbli å kjempe, be og håpe. Den sanne omvendelse går dypere. Den rører opp i hjertets ond-

skap, og gjør meg ikke bedre og bedre, men verre og verre. Til slutt blir jeg til skamme i alt jeg foretar meg. Jeg synes virkelig ille om meg selv og min omvendelse, og finner på den måte ingen trøst i meg selv.

Da Kristus forklarte lovens åndelige krav i bergprekenen, visste han at det lå så høyt at ingen kunne oppfylle det. Når noen sier han vil omvende seg og bli from og hellig, må vi svare: Ja, hvis du bare først ble en synder og ugudelig så du kjente for en fortapt skapning du i virkeligheten er, kunne du komme til å tro på ham som rettferdiggjør den ugudelige. Og da først kunne du bli from og hellig.

Fra «Husandaktsboken»,

Lunde forlag, 1973

Hjem fra Kina (II)

Av Ingar Gangås

Toget fortsatte videre mot vest. Misjonærgravene utenfor Chalantun forsvant i det fjerne. Den strabasiøse reisen var begynt for alvor. Flere ganger ble godsvognene som de norske misjonærene befant seg i, penset inn på et sidespor. Det ble mye venting. Papirer måtte ordnes underveis. De passerte Bokotu – uten mulighet for å ta avskjed med den kristne menigheten der. Der visste de selvsagt ingen ting om at deres venner var på vei mot Norge i to godsvogner! Det bar videre innover slettene mot byen Hailar, som japanerne hadde bygd opp, og som var en av de siste «utpostene» misjonærene hadde rukket å nå fram til med evangeliet. Krigens herjinger preget nå byen, som var nesten ødelagt.

«De første fem døgnene på ‘kuvognene’ var de mest nervepirrende på hele reisen. Uten at vi snakket om det, bar vi alle mer eller mindre på en angstfølelse overfor den ukjente veien foran oss. Hvor bærer det hen? Dette kulminerte kanskje da vi ankom til den ødslige grensestasjonen på de snaue viddene mot de sibirske ørkenstrekninger» (Det Norske Lutherske Kinamisjonsforbund gjennom 50 år).

Vi lar Kristine Skjeslien fortelle videre (boken «Hjem til slutt»):

Mot grensen

«Da vi nådde grensebyen Manchouli, ble vi stoppet og møtt med den

sjokkerte beskjed om at våre papirer ikke var i orden! Vognene våre ble nådeløst heftet av, og resten av toget før videre.

Lederen for livvakten vår, en kaptein, kunne litt tysk og han forklarte da at de papirene vi hadde fått, gjaldt bare til grensen. Nå måtte vi ha et nytt for neste etappe.

Det skulle vise seg at vi kom til å måtte fornye visum seks ganger på turen gjennom Sovjetsamveldet – ett for hver militærsonen på vår rute! (...)

I Manchouli måtte vi vente i mer enn ett døgn. Uvissheten og spenningen var stor. Troen vaklet, og nervene stod på høykant hos de fleste.

Skulle vi kanskje ikke nå hjem til Norge likevel? Skulle vi havne i Manchuria igjen?

Eller det vi fryktet mer enn alt, uten at vi torde si det høyt: var det hele kanskje et spill for å skjule for oss den egentlige sannhet – at vi skulle sendes til Sibir når alt kom til alt?»

På rett vei?

«Denne spenningen dabbet jo av etter hvert som vi kom lenger og lenger mot vest, men gav seg visst ikke helt før vi hadde lagt Uralfjellene bak oss. Men da visste vi det: Det gikk virkelig den rette vegen!

Opplevelsen ble faktisk en alvorlig preken for oss både da og siden. Det understreket spørsmålet om en annen

reise, reisen gjennom livet: ‘Går det den rette vegen’? Skal vi ved slutten av denne reisen kunne si: ‘ja, det gikk den rette vegen’? Så lenge vi var om bord i toget, førte det oss på rett veg. Naturlig nok kom Jesu egne ord i tankene: ‘Jeg er vegen, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg...’».

En statue av Lenin fortalte at toget var passert grensen mot Russland.

«I Chita, den første store byen i Sibir, slapp vi ut av ‘kuvognene’ og kom over i et skikkelig tog. Det var en velsignet befriende følelse igjen å kunne innrette seg på noenlunde sivilisert måte. Selv om det bare var 3. klasses vogn med trebenker som køyer, tre i høyden, og vi måtte ha all bagasje og all proviant i samme vogn, følte vi oss likevel nesten som grever den kvelden vi var installert der. Det var ikke så rart med bekvemmelighetene der heller akkurat, men vi kunne i hvert fall få bevege oss litt mer» (Det Norske Lutherske Kinamisjonsforbund gjennom 50 år).

Kristine Skjeslien fortsetter:

Vakre, uhyggelige Sibir

«Ordet ‘Sibir’ skaper vel hos de fleste assosiasjoner om fanger og fangeleirer. Noen tilfeldige inntrykk av dette fikk vi også etter som toget vårt buktet seg fram langs jernbaneskinnene innover disse fjerne områder.

En fangetransport av forviste til Sibir var med toget et stykke. Det var flere vogner med fanger, og vi kunne høre hvordan de hamret og banket i veggene når vi stod stille på en stasjon.

I Irkutsk ble disse fangevognene tømt. Da fangene under streng bevokning marsjerte forbi, fikk vi noen korte glimt som en anelse om den verden av lidelse som var deres.

Magre, bleke apatiske og tynnkledde var de alle, lenket den ene til den andre. Som en grå masse av fortvilelse og håpløshet passerte de oss, med skarpladde geværer rettet ubarmhjertig mot seg fra alle kanter. Til og med en mor så vi i flokken. Med et lite barn på den ene armen og den andre lenket til rekkene, slepte hun seg av sted.

Dette synet gjorde et uutslettelig inntrykk på oss alle. Gråten sprenget på og tårene kom. Vi kjente fortvilelsen over å måtte være tilskuere til slikt uten å kunne rekke en hjelpende hånd. At våre russiske medreisende følte noe av det samme, stod tydelig å lese på ansiktene deres, selv om de nok ikke turde gi uttrykk for det i ord.

Vesle Lisbeth Lie til minne

Da vi nærmet oss byen Omsk i det vestlige Sibir, merket vi at Olaf Lie ble så påfallende stille. En følelse av sorg og sårt vemod forplantet seg til alle i reisefølget vårt, ja, både til store og små, da det gikk opp for oss hvor vi befant oss. Et sted i byen vi nå nærmet oss, visste vi at det fantes en liten norsk barnegrav!

I 1939 reiste fru Lie denne samme vegen med sine fire barn på veg til Norge. Far skulle komme etter senere.

Men på vegen ble lille Lisbeth syk. Og her i Omsk måtte mor gå av toget med sine tre gutter og det dødssyke

barnet. Bare noen dager senere døde Lisbeth der på et russisk hospital. Mor måtte selv kaste jord på gravhaugen og lese ordene om oppstandelseshåpet og det evige liv.

Ene og alene Guds kraft og nåde hjalp igjennom det forferdelige sorgens og fortvilelsens mørke. Og Guds fred viste seg enda en gang i stand til å overgå all menneskelig forstand!

Da vi kom til Omsk, hadde vi gjerne villet lagt noen blomster på Lisbeths grav. Men ingen kunne fortelle oss hvor graven var å finne, og heller ikke kunne vi forlate toget som bare skulle ha et ganske kort opphold.

Men sammen med den sørgende far vandret vi litt rundt på jernbanestasjonen der vi visste fru Lie og guttene hadde fått et rom å være på under de svære dagene.

Og så fikk vi be, be om trøst og hvile i et sårt sinn hos den far som hadde mistet sin lille skatt.

Etterpå samlet vi oss til en liten minnestund på toget. Og for annen gang på denne underlige reisen lød håpets sangtoner fra vårt reisefølge, håpet om gjensynsglede med både store og små som vi ikke fikk med oss hjem til Norge, vårt jordiske fedreland.

‘Å, tenk når engang samles skal...’».

Toget fortsatte nordvestover etter en times tid.

Reisen videre, og fram til de 41 forventningsfulle «sendebudene» møtte sine kjære og «sendemenigheten» på jernbanestasjonen i Oslo, står forholds-

vis detaljert beskrevet i bøkene «Den Norske Lutherske Kinamisjonsforbund gjennom 50 år» og «Hjem til slutt».

Vi nøyer oss med et kortere sammendrag:

En stor skuffelse

Den vakre Volga-dalen ble tilbakelagt etter at vi hadde passert Uralfjellene. Moskva kom stadig nærmere. Der var det håp om å treffe noen fra den norske ambassaden. Men skuffelsen ble stor. Misjonærenes vogn ble parkert på et sidespor, og det var ingen nordmenn å treffe. Alle forsøk på å komme i kontakt med hjemlandets representanter var mislykket. De kunne ikke ha vært underrettet om denne «transporten»! I stedet for varm velkomst, ble det en ny runde med harde forhandlinger for å komme seg videre. Etter tre døgn «mareritt» kunne ferden fortsette.

På strekningen fra Moskva til Leningrad ble krigens herjinger stadig mer synlige, med ruiner, bombede og utbrente fabrikkbygninger og avsvidde områder.

På nordisk jord

Omsider ble byen Viborg passert, og etter noen timer var toget framme ved den siste russiske grensestasjonen. Neste morgen ble det overflytting til en finsk jernbanevogn. Store suppekjeler, finsk knekkebrød, ost og smør skapte stor takknemlighet. Stemningen steg etter hvert som reisens mål nærmet seg. Det ble innkvartering på en folkeskole i Åbo – med badstubad og tiltrengt rengjøring etter flere uker på reisefot!

Etter tre døgn ventetid fikk «de norske flyktingene» plass på båten som skulle ta dem over til Sverige. Det var trangt om bord, for båten var overfylt. Men hva gjorde det? Ingen ting kunne nå dempe gleden over å nærme seg Stockholm. Det var den 10. april. Båten gled sakte inn mot havn – i strålende solskinn. Der ventet generalsekretær Tormod Vågen og et par andre norske misjonsvenner. Det ble et uforglemmelig gjensyn!

Velkommen hjem!

Om kvelden den 12. april startet siste etappe. Den lange reisen nærmet seg målet. Natten ble brukt til å høre nytt. Det begynte å gry av dag. Rastløsheten steg etter hvert som toget nærmet seg norskegrensen. Plutselig stemte noen i den norske nasjonal-sangen. Endelig på norsk jord!

Vi siterer fra Skjesliens bok:

«Ryktene om at misjonærflokken fra Manchuria var i farvannet, hadde nok allerede begynt å spre seg. På stasjon etter stasjon var misjonsvenner møtt fram, store og små – barna med blåveis og norske flagg i hendene. Det var rene 17. mai-stemningen!

På Årnes ventet en liten flokk som var kommet helt fra Oslo for å være de første til å hilse sine velkomne – en far, en bestefar, en sønn, en søster! Det ble gjensynsglede med smil og tårer om hverandre.

Så nærmet vi oss Oslo. Østbane-stasjonen så ut som et bølgende folkehav. Utenforstående skyldte denne gangen på påsketraffikken!

Men de mange hundre menneskene som var møtt fram, var representanter for et trofast misjonsfolk som sammen med slekt og venner ville være med og ønske sine utsendinger, misjonærene, velkommen hjem!

Velkomstsangen slo imot oss, fylte luften og steg opp mot vårhimmelen:

*Navnet Jesus blekner aldri,
tæres ei av tidens tann...*

*Jesu navn! Hvor skjønt det klinger,
la det runge over jord.*

*Intet annet verden bringer
håp og trøst som dette ord.*

*For det navn må hatet vike,
for det navn må ondskap fly.*

*Ved det navn skal rettferds rike
skyte friske skudd på ny.*

Ord og toner fant fulltonende gjenklang hos oss alle i kupévinduene i den stund, men ingen maktet visst å synge med.

Midt i velkomstbruset kjente vi det nesten som våre hjerter ville sprenge i takk til Gud som på forunderlig vis hadde vært med oss på hele reisen og latt oss få oppleve denne vidunderlige dagen da vi fikk se Norge og våre kjære igjen etter de mange og lange isolasjonens år i bambusteppets skygge!

Så gled toget sakte inn på perrongen på Oslo Østbanestasjon – og stoppet.

Vi hadde nådd hjem til slutt!

Det var palmesøndag, 13. april 1946».

Forts. i neste nummer

Av tro – til tro

Av Marcus Söderberg

«For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker. For i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro. Som det står skrevet: Den rettferdige av tro skal leve.» Rom 1:16-17

I evangeliet åpenbarer Gud sitt evige frelsesråd, at den som ser Sønnen og tror på ham, skal leve. Guds ord taler om en frelse som er skjedd, utenfor oss. Det er Jesus. Han levde det liv du skulle ha levd og døde den død du hadde fortjent. I tro på ham har vi

syndenes forlatelse og en fullkommen rettferdighet. Han tok vår plass for at vi kunne få hans!

Guds kraft til frelse

Evangeliet om stedfortrederen lyder gjennom hele Skriften, fra Edens hage til paradiset i himmelen. Ordet om Jesus er den kjæreste skatt for deg som tror, for det forteller deg at ingen synd kan fordømme deg, men heller ingen gode gjerninger frelse deg, så sant du blir i Kristus Jesus. Når Den Hellige Ånd får åpenbare evangeliet for en fattig synders hjerte – om rettferdigheten av tro – blir det også til tro. For evangeliet er ikke uten kraft. Nei, det er en Guds kraft til frelse. Det sier ikke bare at dette er veien og at du blir rettferdiggjort av tro, nei, det fører deg også til tro, dersom du ikke står sannheten imot i vantro og urettferdighet.

Er du usikker på om du er et Guds barn? Søk ikke her eller der, nei, søk i Ordet, hold deg til det som til et lys som skinner på et mørkt sted til «morgenstjernen går opp med legedom under sine vinger». Du som er kommet til tro og som vet dette om Guds rettferdighet og har erfart at det er den som har ført deg til troen, er da alt i orden? Ja, om du lever av det. I Hab 2:4b leser vi: «Men den rettferdige, ved tro skal han leve». Evangeliet er noe du som kristen lever av, det er næring for troen. I Sal 102:5 står det skrevet: «Mitt

Møter

November

- 8.-13. Steinsdalen
Sigbjørn Agnalt
- 10.-13. Snillfjord
A. Joramo og K. Notøy
- 13. Sannidal kl. 15.00
Lars Fossdal
- 18.-20. Trondheim
Arvid Joramo
- 22.-27. Tørvikbygd
Lars Fossdal
- 25.-27. Mosvik
Per Bergene Holm
- 26.-27. Askim
Reidar Heian
- 27. Randaberg kl. 11.00
Dagfinn Natland

hjerter er som solsvidd og visnet gress, for jeg har glemt å ete mitt brød». Kanskje kjenner du deg som David, ditt hjerte er tørt og uten liv? Den glede og varme i hjertet du engang hadde – over frelsen i Jesus og rikdommen ved å eie syndenes forlatelse av bare nåde – er nå borte. Du er heller ikke lenger så redd for synden, og det til tross for at den naglet din Frelser, Guds enbårne Sønn, til korset. Hvordan kunne det gå slik? Jo, Ordet sier: «...for jeg har glemt å ete mitt brød». Du glemmer vel ikke å spise ditt daglige brød – det du ber Herren gi deg – og så blir veien for lang for deg? Da kan du bli «liggende etter på veien».

Stå opp og et!

«Hele Skriften er innåndet (inspirert) av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettleiding, til opp-tuktelse i rettferdighet, for at Guds menneske kan være fullkomment, satt i stand til all god gjerning» (2Tim 3:16-17). Dersom vi ikke omgås Guds ord, mister vi dette. Er det så underlig at syndenøden og frelsesfryden forsvinner? Er det så merkelig at hjertelivet visner, dersom du glemmer det viktigste og i stedet fester blikket på alt annet? Jesus døde og oppstod for deg. I ham har du alt du trenger, en evig rettferdighet, skyldfrihet og salighet. Lever du i dette? Jesus kan ikke spise eller tro for deg. Fordi kjærligheten er fri, tvinger han deg ikke til å spise, men kaller og roper, og dersom du sover tungt, må han kanskje være hard og vekke deg. Slik var han da han måtte

røre ved Elias og sa: «Stå opp og et! Da han så opp, fikk han se at ved hodet hans lå en kake, stekt på hete steiner, og at det stod en krukke med vann» (1Kong 19:5-6). Ordet er ikke langt borte, og vi har ennå lov til å ha hver vår Bibel, men spørsmålet er: bruker du den? «Og han åt og drakk og la seg ned igjen», står det videre om Elias. Kanskje det er likedan med deg når sendebudet formaner deg? Du våkner til, spiser litt, men legger deg straks ned for å sove igjen. Hvordan skal det gå deg når brudgommen kommer? Å – ennå er det nådetid, og Herren har ikke gitt opp å få din sjel frelst. «Men Herrens engel kom igjen andre gangen og rørte ved ham og sa: Stå opp og et! Ellers blir veien for lang for deg. Da stod han opp og åt og drakk. Og styrket ved denne maten, gikk han førti dager og førti netter, til han kom til Guds berg, Horeb» (19:7-8). Skal du nå frelst hjem til Herrens berg eller blir veien for lang for deg?

Da må du spise av livets brød, og du vil erfare det samme som det Per Nord-sletten synger om (Sb 461:3-4):

*O, min Frelser så kjær,
kan du slik som jeg er,
ta imot meg og feste til brud?
Og kan du ha meg kjær
selv så heslig jeg er,
da er du en forunderlig Gud.*

*Ja ditt ord sier så,
at jeg nåde skal få,
at du ikke min synd minnes mer.
Ditt velsignede blod,
gir meg nåde og mot
til å tro at min brudgom du er.*

L&E

I Jesu fotspor

Av Per Bergene Holm

Fil 2:5-11

Vi lever i en tid hvor det store mål er velstand, helse og lykke. Det er om å gjøre å få en livsreise fylt av soldager og glede, slippe unna tunge tak og vanskeligheter, sorg og smerte, lidelse og byrder.

Selv blant kristne er det mange som tenker at Jesu oppgave er å gi oss velstand og helse, glede og gode dager, så vi kan ha det godt og være fri for plager og lidelse. Har en kristen det ondt, blir han plaget av sykdom eller andre lidelser, er det som om det er noe galt. Slik ser vi også Jobs venner tenker. Forskjellen på verden og de kristne blir at mens verden søker velstand, fred og lykke på egen hånd, søker de kristne det ved hjelp av Jesus, gjennom Gud. Men målet er det samme, det gode og lykkelige liv i fred og velstand.

Gud vil gi oss liv og overflod, fri oss fra sykdom og lidelse, hjelpe oss i all vår nød. Så den som kommer til ham får det godt. Tenker og taler vi ikke ofte slik? Akkurat som Jobs venner.

Jesus kom for å lide

Om Guds Sønn kan det sies at han hadde det uendelig godt. Han er «den alene Salige», står det i 1Tim 6:15. Det vil si at det er ingenting han må, ingen nød eller plage som uroer ham, han lever i den høyeste lykke og harmoni. Det barnet som ble født i Betle-

hem var Gud, han var himmelens Herre og Guds Sønn. Han var alle tings skaper og Herre, han var Gud. Og det er Guds rett å herske, byde, kreve og la seg tjene. Men alt dette ga Jesus avkall på. Han kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv til en løsepenge for mange.

Slik er Jesus. Hvordan skulle vi vente at Jesus møtte oss, vi som er skapt til ham og for ham? Han hadde rett til å kreve oss til regnskap, til å kreve vår lydighet og straffe oss for vår ulydighet og trass, vår synd og utroskap. Men han lot det være, han ga avkall på det. Og så tok han en tjeners skikkelse på seg, i det han kom i menneskers lignelse.

Han som var himmelens Herre og Guds Sønn kom som et fattig og forkomment menneske, vel kjent med sykdom, uten en skikkelse som vi kunne ha behag i, plaget, slått av Gud og gjort elendig. Han søkte ikke velstand, han søkte ikke lykke i vår forstand, han søkte ikke å bli fri smerter og byrder, plager og lidelse. Nei, han fornedret seg selv og ble lydig til døden – ja døden på korset. Jesus kom for å lide, kom for å bære vår synd, ta på seg våre sykdommer og plager, han kom for å la seg martre og knuse, fordi han elsket oss og ville tjene og frelse oss.

Slik er han mot vår ulydighet og synd, mot vår utroskap og fiendskap.

Mens vi ennå var fiender, døde han for oss ugudelige. Han skjelte ikke igjen når han ble utskjelt, han truet ikke når han led, men han bar våre synder på sitt legeme opp på treet og legte oss ved sine sår. Slik en frelser er det vi har, slik en Herre og Gud.

Kalt til å følge i hans fotspor

Og til et slikt liv er vi kalt, vi som hører Jesus til. Kristus led for oss og etterlot oss et eksempel, for at vi skal følge i hans fotspor. Vi er ikke kalt til et liv i velstand, fri for smerte og plager, fri for hardt arbeid og nattevåk, sykdom og lidelse, fri for menneskers hat og mistro, uvilje og forfølgelse osv. Nei, det er tvert imot et slikt liv vi er kalt til. Det hører med til det å følge Jesus, å dele hans kår. Og det er ikke bare noe som dessverre følger med, noe vi helst skulle vært foruten, en beklagelig ledsagende følge, men det er selve meningen. Det er det vi skal være beredt til, ta på oss og bære.

Når mannen er kalt til å elske sin hustru slik Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den, betyr det nettopp at slik Kristus i stedet for å kreve, klage og dømme oss for våre synder, *bar* våre synder, *led* under våre synder og lot seg selv straffe for dem. Slik skal mannen i stedet for å klage og kreve av sin hustru, bære over, trøste og oppmuntre, og selv lide og bære sin hustrus synd og svikt, tilgi og elske. Det er Kristi sinn. Det er det vi er kalt til å ha og vise mot våre medvandrere og motstandere. Og det sinnet er et sinn som bærer, som

Møter

Desember

- 2. Skogn
Ingar Gangås
- 2.-4. Årnes
Lars Fossdal
- 6.-8. Gyland
- 9.-11. Gyland
Gunnar Soppeland
- 6.-11. Skogn
Sigbjørn Agnalt
- 11. DELK Egersund
Lars Fossdal
- 11. Sannidal kl. 15.00
Martin Fjære
- 18. Askim
- 29.-1.1. Nyttårssamling, Fossnes
Sigbjørn Agnalt, Konrad Fjell, Lars Fossdal, Marcus Söderberg

tåler, og fornedrer seg selv i tjeneste og lidelse for andre.

Å bli en kristen er altså ikke først og fremst å bli fri lidelse og smerte, men like mye å gå inn i lidelse og smerte, ikke bare å bli fri byrder, men også å ta byrder på seg. Mens Jesus lettet og tok bort andres byrder, kunne han ikke selv legge av den byrde han bar, før han hadde båret den opp på korstreet og segnet under den. Mens Jesus helbredet andre for sykdom og lidelse, kunne han ikke fri seg fra selv å være vel kjent med sykdom, og han kunne ikke fri seg fra den aller største lidelse. Vel, han kunne, men da ble han oss

ikke til frelse, heller ikke vår stedfortreder og forsoner.

Mens Jesus mettet sultne og gjorde vann til vin, kunne han ikke selv stille sin sult i ørkenen når han ble fristet. Det var sant det han ble hånet for: «Andre har han frelst, seg selv kan han ikke frelse!»

Den som skal fri andre fra noe, må selv gå inn og bære andres lidelse og dele kår med andre. Det var det Jesus gjorde. Han som hjalp andre, kunne ikke hjelpe seg selv, men måtte selv bære de kår som han fridde andre ut av.

Tjene for intet

Slik er det også med en sann Jesu Kristi etterfølger. Jesus taler til sine disipler om dette ved en anledning. De hadde fått oppleve store ting sammen med Jesus, store og mektige tegn og underfulle hendelser. Så ville de gjerne selv gjøre slike store ting, og det ser ut til at det ikke først og fremst var for å tjene andre og lindre nød at de ba om tro til å gjøre slikt. Det var nok mer et ønske om å leve litt stort på Herrens bekostning. Først sier Jesus at selv om troen ikke var større enn et sennepskorn, skulle de kunne si til et morbærtre: Rykk deg opp med rot og plant deg i havet! – Og det skulle adlyde dem. Å rykke et morbærtre opp av jorden og plante det i havet er ingen særlig tjenlig gjerning, og gagner ikke til annet enn sensasjon. Det var nok derfor Jesus brukte det som eksempel, for å vise disiplene hva de var opptatt av, ikke å tjene, men å bli beundret, lykkes

og skape sensasjon. De ville bruke Herrens gaver for å leve stort på dem.

Og for å understreke hvor galt det er, fortsetter Jesus med å si dem en lignelse (Luk 17:7-10). Det finnes aldri den tid i en kristens *liv* hvor han kan legge tjenerdrakten av seg, sette seg til bords og la seg oppvarte, nyte og leve i overflod og velstand. Nei, vi skal tjene, tjene og atter tjene. Og om vi får nåde i fra Gud til å gjøre noe som blir til betydning for andre, om vi får ros og ære for vår tjeneste og våre gaver, skal vi huske at vi er tjenere og ikke herrer. Vi skal si som det blir sagt til disiplene: «Vi er unyttige tjenere! Vi har bare gjort det vi var skyldige å gjøre».

Vi er tjenere, vi skal bære andres byrder og på den måten oppfylle Kristi lov, dvs. fylle det eksempel Kristus har etterlatt seg.

Å ha Jesu sinn, å følge Jesus etter, tjene, lide og forsake, slikt er ikke tiltrekkende for kjødet. Skjønt kjødet kan være med så lenge det er tale om fortjeneste, at det til sist blir noe å vinne på det, at det bare er midlertidig, men så kommer fortjenesten, ære av Gud og mennesker. Men når det er tale om å tjene for intet, å ikke ha gjort mer enn det en er pålagt og så ikke engang søke takk eller ros for det, det smaker ikke for kjødet. Å tjene Gud og andre mennesker for intet, å lide, bli plaget og hånet, ofre og forsake for andres skyld, og ikke få godord og ros, men utakk og klage like fullt, smaker ikke for kjødet. Men det er en kristens liv. Det er hva Jesus har kalt oss til, det er å ligne ham her i tiden.

Prinsessens diamanter

Den for lengst avdøde svenske prinsesse, Eugenie, var en varm kristen. Hun viste også i sitt liv at hun ville følge sin Herre og Konge. Sine kostbare smykker og diamanter solgte hun for å skaffe penger til et hjem for uhelbredelige syke.

Hun besøkte ofte hjemmet for å hilse på de syke og tale med dem om sin Frelser.

En kvinne som kom til hjemmet, var meget vanskelig, men den gode ånd som rådet i hjemmet, og den utmerkede pleie hun fikk, gjorde henne til et nytt menneske.

Nå lå hun for døden. Prinsessen som nettopp var på besøk, kom bort til sengen hennes. Den syke så på prinsessen og sa: «Jeg takker Gud, for nå vet jeg at Jesu, Guds sønns blod rensar meg fra all synd». Og da hun sa det, rant gleden nedover hennes bleke kinner.

«I disse tårer», sa prinsessen siden, «så jeg mine diamanter igjen».

*Fra «300 fortellinger»
av Mia Hallesby,
Indremisjonsforlaget, 1946*

Jesu trone var et kors

Det var slik *han* levde. Hans æreskrans var en tornekrone, hans trone var et kors og hans hyllingsrop var ”Korsfest!”.

Jo dypere ned i lidelsen og smerten, ja nederlag og vanære i menneskers øyne, jo større blir seieren for Guds rike. Ingen har lidd som Jesus, ingen har vært hånet og spottet, fornedret og foraktet som han, men i dette var det han vant seier, vår forløsning. På samme måte med oss. Det er ikke når vi lykkes menneskelig sett, når vi får gode dager, opplever menneskers gunst og bifall, har velstand og jordisk lykke at Guds rike vinner sine største og viktigste seire. Nei, det er tvert imot når det er trengsel og motstand, når verden er i mot og det er nød og elendighet.

Apostelen taler om å drepes hele dagen, å bli regnet som slaktefår. Det var hans kår. «Men», sier han; «i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss».

Det er noe å tenke på for oss når vi opplever motgang, menneskers hån og uvilje, lider nederlag og sliter med lidelse og sykdom. Å, om vi kunne bære over med andre, om vi kunne få lide noe for andre, tåle noe og bære over, tilgi og elske. For hva har ikke Jesus tålt av oss, hva har ikke han lidd for oss, hva har ikke han båret over med og gitt seg inn under for vår skyld og på grunn av oss. Skulle ikke jeg bære over med noe hos andre, tåle noe, lide noe, tilgi og elske? Skulle ikke jeg følge Jesus og ligne ham, ha hans sinn, han som har elsket meg slik? L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Elevene ved Bibelskolen på Fossnes 2011

Bak fra v.: Rami Seppälä, Tierp utenfor Uppsala i Sverige, Magnus Samdal (deltid fram til jul), Karmøy, Elin Lundmark, Skellefteå i Sverige.

Midterste rekke fra v.: Joan Manalo, Filippinene (for tiden Våle), Irene Pedersen, Skive i Danmark, Torunn Bjønnes, Nøtterøy.

Foran fra v.: Inger Mangelrød, Kvelde, Marie Louise Bergene Holm, Kvelde.

Ørjan Stenersen, Søgne v/Kristiansand, var ikke med da bildet ble tatt.